

Bismi Allah Ar-Rahman Ar-Raheem

Da'wah-aktiviteterne

I menneskets liv er der adskillige sager, der optager menneskets tænkning og optager menneskets tid, og mennesket bliver ved med at yde sine kræfter på forskellige niveauer med det formål at fuldføre byrderne af disse sager og opfylde deres forpligtelser.

Hvis vi følger disse sager, som mennesket gør sit liv afhængig af, kommer vi frem til, at disse sager har forskellige former og har varierende motiver. Vi kommer ligeledes frem til, at disse sager er stærkt forbundet med menneskets instinkter og organiske behov. Derfor er folks interesse i deres sager varierende fra den ene person til den anden, og fra den ene sag til den anden. Denne variation stammer oprindeligt fra forskelligheden i folks syn på deres instinkter.

Således lader nogle mennesker deres overlevelsesinstinkt dominere over deres adfærd, handlinger og interesser. Denne dominans kan måske nå til den grad, hvor dette menneske ignorerer de andre instinkter. Andre lader religiøsitetensinstinktet få den fuldstændige dominans over alle instinkterne, således at du vil finde den person, som motiveres af sit instinkt – og ikke sin bevidsthed, være stærkt motiveret i denne religiøsitet og er ligeglad med sine andre instinkter.

Sandheden er, at det har vist sig gennem induktionen (istiqr'a) af shari'ah-lovene og shari'ah-reglerne, som organiserer folks forhold, at menneskets motivation for at tilfredsstille et bestemt instinkt finder sted på bekostning af et andet instinkt, hvilket harmonerer fuldstændigt med livets krav. Men til trods for dette så skal der være en prioriteringsrækkefølge.

Det er rigtigt, at Allah (swt) har gjort det fard for den muslim, der har kunnen til at arbejde at forsørge sig selv og dem, han skal forsørge, men det er også rigtigt, at Allah har gjort det fard over da'wah-bæreren at udføre alt, hvad da'wah kræver af ham. Ikke nok med det, men da'wah kræver, at den får suverænitet over alt andet. Endvidere har Allah (swt) lagt bæring af da'wah øverst på listen, idet Han gjorde bæring af da'wah til den islamiske stats fundamentale opgave, og ligeledes gjorde Allah den til enhver muslims fundamentale opgave. Allahs Sendebud (saaws) siger: **”Jeg er blevet beordret til at føre kamp mod folk, indtil de siger: La ilaha illa Allah. Hvis de siger det, beskytter de deres blod og ejendomme mod mig, med undtagelse af hvad, der kræves af disse, og deres regnskab ligger hos Allah.”**

Det er naturligt, at denne tale repræsenterer Sendebudets tilstand som værende statsoverhoved. Hvad angår talen, som repræsenterer hans tilstand før dette (før staten), så er det hvad han sagde til sin onkel Abou Taleb, idet han sagde til ham: **”Ved Allah, o min onkel, hvis de giver mig solen i min højre hånd og månen i min venstre hånd med det formål, at jeg forlader denne sag, så vil jeg ikke afholde mig fra den, indtil Allah gør den suveræn eller jeg dør i kamp herfor.”**

De handlinger, som muslimer foretager, er et middel, der tjener et mål. Målet er kaldet til Islam. Kaldet til Islam har mange aspekter. Blandt de vigtigste og mest fremtrædende aspekter er der at påbyde ma'rouf og forbyde munkar. Qur'anen gentog dette ti'er af gange i sine adskillige surah'er (kapitler). Allah gjorde det til en fard ayn (personlig fard), der ligger på enhver muslims skuldre. Derudover fastlagde Allah (swt) en anden fard til denne fard, idet Han forpligtede oprettelsen af et politisk parti, der tager sig byrden af at påbyde ma'rouf og forbyde munkar.

Af det ovennævnte er det klart, at påbyde ma'rouf og forbyde munkar, kaldet til Islam samt genetableringen af det islamiske liv alt sammen er tilsigtede resultater af at bære da'wah. Således er det nødvendigt at påtage sig specifikke handlinger for, at man formår at opnå de nævnte resultater. Vigtigheden af disse handlinger er slet ikke mindre end vigtigheden af selve resultaterne, da man ikke kan opnå disse resultater uden disse handlinger. Ved at opstille disse handlinger finder man ud af, at de er ubegrænsede og utallige. Men til trods for dette så kan de stadig opsummeres i nogle punkter, som er:

1) De islamiske forpligtelser

Det er ubestrideligt, at overholdelse af de islamiske forpligtelser er blandt de vigtigste ting hos da'wah-bæreren, og at der ingen mening er med at bære da'wah, hvis han ikke forholder sig præcist til halah og haram, samt at denne forholdelse bliver grundlaget for hans disciplin, grundlaget for hans handlinger, grundlaget for hans tænkning og grundlaget for hele hans liv. Her må der ikke siges, at denne snak er meningsløs mht. dem, der bærer da'wah, fordi blandt de mest obligatoriske forpligtelser over da'wah-bæreren er, at han ikke blot besidder den sandfærdige fornemmelse af ønsket om jannah (paradiset) og frygten for jahannam (helvedet) og dermed at opsøge Allahs tilfredshed, men han skal overføre denne fornemmelse i praksis og intellektuelt til de folk, der befinder sig omkring ham.

Dette ville han ikke kunne gøre, medmindre denne sandfærdige følelse og sande fornemmelse med alt dette (dvs. om at komme i jannah og afvige fra jahannam) fremtræder i hans handlemåde og tale. Derefter vil alt dette blive overført naturligt til folk gennem handling og tanke. Hvis shabab opnår denne sandfærdige følelse ved at opsøge Allahs tilfredshed, så vil det første skridt i retning mod at skabe en ummah, der mobiliseres af denne sandfærdige fornemmelse, finde sted. Endvidere vil denne sande fornemmelse motivere ummah til at ofre sjælen og det dyrebare herfor. Dermed vil ummah opnå det niveau, som den skal ligge på som værende en islamisk ummah, der spreder retledningen, godheden og lykken til hele verden.

2) At recitere den ærværdige Qur'an

Der er ikke behov for at opklare, at den ærværdige Qur'an er fundamentet for denne ideologi, som vi er stolte af over for hele verden. Den er Allahs tale, som er nedsendt, og hvorigennem vi tilbeder Allah ved at læse dens begreber. Udover den mægtige belønning man får ved at læse den, så har den evnen til at styrke/forsyne modet og hjælper de personer, som har besluttet sig for at arbejde for at ophøje ordet La Ilaha illah Allah Muhammad Rasoulu Allah. Det skyldes, at der ikke findes nogen, der bærer en tungere byrde end da'wah-bæreren. Så den, der mest er pålagt at recitere Qur'anen frem for andre, er da'wah-bæreren.

I Qur'anen er der det, der forsyner mu'min (den der har iman) med en underlig energi, der giver liv til de døde sjæle for derved at skabe den type af psyke, som anser det vanskelige for at være let og ser ned på alle det jordiske livs nydelser med det formål at vinde paradiset; nej men med det formål at vinde Allahs

tilfredshed (swt). Hvorfor går vi langt, når vi nu har den fuldstændige absolutte overbevisning om, at sejren kun kommer fra Allah, og at vi intet håb har, men kun i Allah. Så hvordan kan det være, at vi ikke er stærkt interesserede i at forsyne os fra den ærværdige Qur'ans kilde og at forstå dens betydninger med dybde, samt at blive bevidste om dens mål.

Derfor kan man ikke forestille sig noget bedre for da'wah-bæreren, som fornemmer svaghed i sig selv, end at recitere Allahs ayat (vers) gentagne gange, da Qur'anen ikke foreldes ved at blive læst for meget, uanset hvor gammel den bliver, og hvor mange der gentager læsningen af den. Den islamiske ide (dvs. 'aqeeda og ahkam) bærer alle meninger af kamp og modstand; nej men man må ikke adskille den fra kamp og modstand.

Der findes ikke noget andet motiv, der ligesom den ærværdige Qur'an er til at udholde kampens og modstandens ansvarligheder (omkostninger). Den islamiske ummah har været en nation af jihad og ofringer, lige siden den vekselvirkede med den islamiske ide. Taknemmeligheden går tilbage til Allahs evige Bog (Qur'an). At forsømme læsningen af Qur'anen betyder kun én ting, nemlig at den islamiske ide falder ned fra de høje grader af ofring og kamp, som ideen skal ligge i.

3) At kontakte folk

Der er ingen tvivl om, at det almene aspekt for bæring af da'wah er kontakt til folk. Så hvordan ville vi kunne kalde os selv da'wah-bærere, uden at vi kontakter folk og får indsigt i deres nuværende forhold. Det er ikke til at forestille sig at påbyde ma'rouf og forbyde munkar, uden at vi finder dem, vi skal påbyde eller forbyde. Det er heller ikke til at forestille sig, at man forklarer Islams tanker og love, mens vi er isoleret fra folk. Det er derfor ikke nok, at man kalder da'wah-bæreren for en da'wah-bærer blot pga. hans partimæssige tilhørsforhold, da det partimæssige tilhørsforhold er underlagt den administrative lov, der er skrevet på papir, og selv det partimæssige tilhørsforhold er en ren administrativ ordning. Det, som har betydning, er det, som da'wah-bæreren foretager af at kontakte publikum, være fortrolig med deres selskab, at få indblik i deres vilkår, at behandle deres fornemmelser og irttesætte deres tanker med Islams tanker og love.

Hvis vi skal undre os over nogen, så gør vi det af dem, der er fuldt bevidste om deres positioner i deres hårde kamp med kufr og dens systemer, og trods dette så falder de i dyb søvn, hvor de glemmer eller lader som om de glemmer at føre krig, mens de befinder sig ved den første forsvarslinie. I den islamiske da'wahs historie kender vi ikke til en person, der har taget Islams ide til sig og levede i isolation fra folk.

Da Abou Zar Al-Ghaffari (raa) tog den islamiske ide til sig og blev beordret af Allahs Sendebud (saaws) til at vende tilbage til sit folk, så nægtede han at forlade Makkah uden først at råbe shahadah foran mushrikeen i Makkah, hvorfor han blev udsat for så meget skade, at solide mennesker ikke vil kunne holde det ud. Abou Zar kendte ikke til Islam andet end shahadah.

Islam er en universel kollektiv ideologi og ikke en individuel ideologi. Den er en ideologi, der har sit naturlige liv blandt publikum, i forbindelse med styret og i sammenhæng med de internationale forhold. Hvad angår dem, der ønsker at begrænse Islam i de mørke hjørner og bederummene, så tager de del - med eller uden hensigt - sammen med kuffar og deres agenter i at isolere Islam fra det almene liv og de nuværende relationer på en sådan måde, at den ikke længere har sine egne præg.

Virkeligheden er, at Hizb-ut-Tahrir er den første politiske struktur, der er opstået siden flere århundreder, så håbet ligger i partiet, så Allah (swt) skænker den islamiske ummah den mægtige sejr gennem dens/partiets hænder. Grunden hertil er simpel og yderst vigtig. Grunden er, at dette parti bærer Islam til publikum og forbereder den offentlige mening på basis af bevidstheden om Islams love. Så enhver, der følger med dette parti, skal følge med dets faser og skridt og skal få den kollektive sjæl/ånd i sig til at vokse.

For at opnå dette er det tilstrækkeligt at tage den islamiske ide til sig på en rigtig måde. Hvis en shab derimod bliver ved med at isolere sig fra folk, så har det ikke nogen anden betydning andet end, at han ikke har taget den islamiske ide til sig på den rigtige måde. Dette skyldes, at i realiteten består isolation af en blanding af kujoneri og håbløshed. Med et andet udtryk så vil årsagen til isolation måske være kujoneri eller håbløshed. Kujoneri eller håbløshed må ikke finde vejen til en mu'mins hjerte. Det man tror er andre årsager (til isolation) er snarere undskyldninger end årsager. Jo flere undskyldninger man kommer med, desto mere lyver man. Må Allah beskytte os mod dette.

Efter at partiet har opklaret Islams tanker på en yderst tilfredsstillende måde, er der ingen undskyldning for en da'wah-bærer, at han beholder disse tanker for sig selv og ikke viderebringer dem til andre.

4) Den omhyggelige gennemlæsning

Det vi mener med den omhyggelige gennemlæsning er omhyggeligt at gennemlæse de bøger, der indeholder den partimæssige thaqafah (kundskaber/litteratur), samt de bøger, der indbefatter den almene thaqafah, omend det er den fiqhi-mæssige (juridiske), intellektuelle eller politiske thaqafah. Det kan være, at nogen spørger: Partiet har jo lagt sin thaqafah i bøger, som det har adopteret eller udgivet, og enhver shab adopterer det, som partiet har adopteret, så hvorfor anstrenge os i at undersøge og grave i de andre bøger? Svaret på dette er, at vi faktisk er bundet til at kalde til de tanker, som vi har adopteret, og vi er ikke bundet til andet. Men på den anden side skal vi være bevidste om, at de bøger, som partiet har adopteret eller udgivet - trods deres dybde og oplysning – ikke er andet end bedømmelser på realiteter. Således må man ikke begrænse sig selv til at kunne disse udenad og viderefortælle dem, da man ikke kan adskille dem fra de realiteter, som de anvendes over.

Det er rigtigt, at partiet forklarer nogle af disse realiteter i sine bøger, men denne opklaring er kortfattet og tilstrækkelig til at fremhæve dommen, men er utilstrækkelig til at kunne forstå realiteternes virkelighed. De andre bøger repræsenterer realiteterne, og derfor er det nødvendigt at vende tilbage til dem og gennemlæse dem omhyggeligt, for således at vores opfattelse af den partimæssige thaqafah bliver en bevidst opfattelse, der ikke må svæve i luften. Derfor vil den shab, der gennemlæser (thaqafah) omhyggeligt, og som undersøger meget, forstå og opfatte partiets tanker og thaqafah mere.

På den anden side så er det nødvendigt for den, der er interesseret i at påvirke folk, at han besidder tilstrækkelig bevidsthed omkring, hvad de har af tanker, meninger og skoleretninger. Vi overtræder ikke sandheden, når vi siger, at den shab, der har tilegnet sig rigelig mængde af læsning og studering besidder evnen til at påvirke folks tanker og relationer.

Eksempelvis siger vi, at Khilafah-systemet er et enestående system, der ikke ligner noget andet, ej heller er der et system, der ligner det, og at det er det system, som forbedrer folks tilstand, fordi det er et system, der er nedsendt af Den, der har mere forstand på mennesket end mennesket selv, hvilket er Allah (swt). Vi siger også: Hvad angår det demokratiske system, så er det ikke det system, der giver menneskeheden lykke, men dette system og de øvrige systemer er årsagen til menneskehedens uro og ustabilitet. Det skyldes, at disse systemer er kufr-systemer, dvs. de er opfundet af mennesker selv, men mennesket er ikke i stand til at nedfælde et system for sig selv, hvordan vil det så være, når han nedfælder det for at implementere det over andre? Det kan kun lade sig gøre gennem tvang og undertrykkelse.

Når vi siger alt dette, så nøjes vi med den partimæssige thaqafah, og denne forståelse bliver nærmere en teoretisk forståelse end en praktisk forståelse. Det, der gør denne forståelse til en praktisk og påvirkende forståelse, der får forbindelse til både forstanden og hjertet, er vores studering af kufr-systemerne og af det demokratiske system, specielt så vi i praksis får mulighed for at få indsigt i falskheden af disse systemer og deres mangel på evnen til at give lykke til dem, der lider under falskhedens ynke. Stedet for dette studie er de bøger, der omtaler de herskende politiske systemer i verden. Partiets bøger giver kun en dom på disse systemer, men identificerer ikke deres realitet på en måde, der er tilstrækkelig til at forstå deres enkeltheder og detaljer.

Man kan sige det samme om de shari'ah-love, som partiet adopterer, og som er genstand for uenighed mellem mujtahideen (jurister) og fuqaha' (retslærde). At studere disse mujtahideens og fuqaha's beviser med det formål at kontrollere deres betydninger, grundfæster tilliden til beviserne, partiet har støttet sig til. Stedet for dette studie er de betragtningsfulde fuqaha's bøger.

På denne måde kan vi nævne tier af eksempler for at tydeliggøre, at da'wah-bæreren ikke kan undvære at få indsigt i de andre bøger, omend de er politiske eller intellektuelle, udover de bøger som partiet har udgivet.

Vi vil ikke sige, at den omhyggelige gennemlæsning udvider opfattelsen og lader mentaliteterne vokse; ej heller vil vi sige, at den omhyggelige gennemlæsning får personen til at tage det første skridt mod den politiske bevidsthed (hvilket er rigtigt alle sammen). Men det vi ønsker at sige er, at da'wah-bæring (udlevering af da'wah) er umulig at fuldføre på en påvirkende måde, og kan kun ske gennem at få indsigt og studere.

5) Iagttagelsen (at følge med)

Det vi mener med at følge med er at følge de nuværende begivenheder og daglige nyheder, hvilket er forskelligt fra den omhyggelige gennemlæsning, selv om det har relation hertil, da det at følge med omfatter specifik læsning af aviser og politiske blade og at høre nyheder og lignende. At følge med i nyhederne er politikens abc, således at der ingen politik er uden dette. Når vi siger at følge med eller følge, så mener vi det i bogstavelig forstand. Dets betydning er fortsættelse, vedholdenhed og ikke at afbryde blot en eneste dag, da serien af de daglige begivenheder er lang og hænger sammen. Så det er nødvendigt at følge denne lange serie, for således at forståelsen af nyheder og begivenheder bliver gjort godt, og med det formål, at vi bliver i stand til at bedømme på disse begivenheder/nyheder på en sandfærdig måde.

Vi er her ikke i gang med at forklare vigtigheden af det politiske arbejde og dets påvirkning i at skabe den islamiske ide i implementeringens og relationernes kampbane, da udgangspunktet er, at vi har passeret fasen med at forstå vigtigheden af det politiske arbejde og er henne i fasen af at påtage sig af det og fuldføre dets byrder. Det vi er i gang med er at opfatte vigtigheden af at følge nyheder og begivenheder i det politiske arbejde.

Der er ingen tvivl om, at analysen af disse nyheder er en vigtig ting. At give en mening angående (nyheden) er noget vigtigere, og at forbinde meningen med det islamiske syn er endnu vigtigere, men alt dette afhænger stærkt af at følge de daglige nyheder og begivenheder. Begivenhederne venter ikke på iagttagerne af dem. De går og efterlader deres spor, selv hvis ingen iagttager følger dem. Vi skal tage imod begivenhederne en ad gangen, og vi skal være omhyggelige med, at ingen begivenheder går forbi os, uden at vi kender til den og undersøger den grundigt. Hvordan i alverden vil den, der ikke er god til at følge med og følge begivenheder, skabe begivenhederne i fremtiden, som vi håber bliver snart, insha' Allah. At følge med får personen/iagttageren til at leve med begivenhederne, og gør ham til et menneske, der er fuld af liv, fordi han kan leve i hjertet af samfundet, således at han optager folks interesse, hvor han dermed får mulighed for at samle dem omkring sig og gribe tøjlerne af deres ledelse.

Her må der ikke siges: Er det nok med en lokal daglig avis for at følge med begivenheder eller at høre nyhedsudsendelse (en gang) om dagen osv. Sådan et spørgsmål må man ikke stille, fordi meningen er at modtage nyhederne fra deres kilder, uanset om det er en avis eller radio. Det kan være, at jeg følger med i en daglig avis, og så opfylder den ikke målet med at følge med, idet avisen meget tit ikke er berigende for (eller erstatter) det at høre radioudsendelser. Det modsatte kan også være rigtigt. Så sagen er, at begivenheder ikke må passere os uden videre, og uden at vi i det mindste bliver bevidste om dem.

6) De partimæssige forpligtelser

Det vi mener med de partimæssige forpligtelser er de aktiviteter, som bevarer en shabs tilstedeværelse i partiets kreds, og som udgør den mindste krav/grænse blandt aktiviteterne, som da'wah-bæreren skal udføre for således, at han bliver ved med at være i partiet. Derfor opfylder de ikke fard (forpligtelsen) med at bære da'wah, idet at begrænse sig til disse får pågældende shab til at blive udsat for svaghed og nedslidthed og måske frafald. Så disse udgør den tynde tråd, som binder en shab til partiet.

De partimæssige aktiviteter er den ugentlige halaqah, den månedlige halaqah, et besøg en gang om ugen og uddeling af nashra (løbesedlen). Til trods for det at begrænse sig til disse skader og ikke gavner, så betyder forsømmelsen af dem, at man skærer den sidste forbindelse/hår til da'wah over. Det vil sige, at forsømme den ugentlige halaqah, at forsømme at aflægge mindst et besøg i området om ugen eller at afvise at uddele en løbeseddel betyder kun én ting, og det er at afholde sig fra da'wah, men også selve partiet. Den, der forsømmer nogle af disse aktiviteter, må ikke snyde sig selv med, at partiet ikke tager nogen beslutning imod ham, da det kan ske, at de ansvarlige i partiet kan forsømme at stille dem, der forsømmer eller er inaktive til regnskab, men Allahs (swt) øje hverken forsømmer eller sover. Og det kan ske, at den ansvarlige bliver overbevist om årsagerne til forsømmelsen, men Allah ved, hvad man har inderst inde og det, som hjerterne gemmer.

Disse er de seks punkter: De islamiske forpligtelser, at recitere Qur'anen, at kontakte folk, læsning, at følge nyheder og de partimæssige forpligtelser. Det er nødvendigt at yde den tilstrækkelige varetagelse for at kunne takle dens byrder, for således at betegnelsen da'wah-bæreren stemmer overens med en shab. Spørgsmålet om at udføre disse er ikke vanskeligt eller hårdt. De kræver heller ikke af shab'en, at han afholder sig fra jordiske aktiviteter for at kunne fuldføre dem på en god måde. Hvis partiet har givet en tidsmæssig barometer for at foretage disse aktiviteter, så var det ikke dets mening, at pågældende shab formindsker sin arbejdstid for derefter at læne sig tilbage til hvile og velbehag. Det, der menes med det, er, at enhver shab specifikt foretager disse aktiviteter, få sig selv til at overbære dem, samt at tvinge sig selv til at overholde disse.

Hele sagen opsummeres med et bestemt spørgsmål: Har vi gjort da'wah til hjørnestenen i vores liv og for vores interesser?

Den, der har gjort da'wah til aksen, som hans handlinger og tænkning cirkulerer rundt om, vil ikke mangle måden for at kunne klare foretagelsen af disse byrder. Hvorimod den, som ikke har gjort da'wah til centret for sin opmærksomhed og interesse, så er der slet ingen tvivl i, at hele verden ikke vil være nok for ham. Endvidere vil han optage sig selv med de mest latterlige undskyldninger og vil fortsætte med at have det sådan, indtil han falder som offer for det jordiske liv og dens forbigående nydelse.

Ameen

2. august 1975 e.Kr.